

Ni...Ni: Ni allà, ni aquí

Modest Guinjoan / Josep Maria Llaurador

En estudis americans recents sobre l'ocupació dels joves s'ha vist que aquells que es graduaven en temps de crisi i s'incorporaven al mercat laboral, si tenien la sort d'aconseguir-ho, ho feien amb un sacrifici salarial de l'entorn d'un 10% i que aquesta diferència negativa no s'acabava de recuperar fins gairebé 10 anys després. D'altra banda, trobar una feina en condicions depenia molt del centre on s'hagués estudiat i de l'especialització escollida, fins al punt que els menys afavorits, si no en trobaven entre els 20 i els 30 anys, ja no ho aconseguirien mai. La solució d'allargar els estudis mentre dura la recessió, que havia estat una bona sortida en crisis anteriors més puntuals, no serveix per a l'actual, perquè es competeix per pocs llocs vacants amb molts altres candidats, també ben preparats i ja amb experiència, que han caigut en recents retalls empresarials. S'entén la preocupació perquè l'anomenada "generació Y" no esdevingui una generació de gent decebuda.

Si allà, aquesta situació es dona amb una taxa d'atur del 9,6%, què serà aquí? Allà no hi ha subvencions per als "ni...ni"; aquí, sí, tot i significar un greuge comparatiu envers aquells que s'han espavilat per treballar, encara que sigui amb sous baixos, o que s'han endeutat –ells o les seves famílies- per poder estudiar. Tot plegat, a la llarga, també afectarà el consum interior, l'augment del qual hauria de ser una de les grans esperances per sortir del forat. Diuen allà que la "generació Y" són gent optimista i segura de si mateixa, i que aquesta crisi els serà un bany de realitat que els prepararà millor per al futur. Aquí, en canvi, la política de les subvencions és un ajut momentani, però no predisposa a la cultura de l'esforç.